

Havdyrets gråd

Den flydende udstilling *Cry Me a River* hvisker en sagte klagesang om hydrofeministisk solidaritet på havets bund, men dukker kun glimtvis op til overfladen.

Af Louise Steiwer 26.06.19 Kritik

Mia Edelgart, *Pattedyr*, 2019. *Floating Art – Cry Me a River*, VejleMuseerne 2019. Foto: David Stjernholm.

Ude midt i Vejle Fjord vugger ni værker rundt på flydende pontoner med skoven, Vejlefjordbroen og ikke mindst Henning Larsens voldsomt dominerede liebhaverbyggeri Bølgen som baggrund. Det er skulpturfestivalen *Floating Art*, der er organiseret af Vejlemuseerne og kører på fjerde år.

Floating Art 2019 - Cry Me a River

VejleMuseerne, Vejle
23. juni 2019 – 1. september 2019

I år er det kurator Mette Woller, der forsøger at løse den lidt tricky opgave, det er at skabe en tematisk sammenhæng i værker, der har en række indbyggede benspænd: De skal have en volumen og iøjnefaldende enkelhed, så de kan ses fra land eller fra en båd; de skal kunne fungere som tredimensionelle objekter i et rum, der gør det meget besværligt at bevæge sig rundt om dem – og så skal de naturligvis kunne flyde.

Henover alle disse benspænd har Woller lagt et kuratorisk koncept, der morfer stort set alt, hvad der har været hipt i samtidskunsten de seneste år, og som derfor på en gang er voldsomt kompliceret og rimelig let afkodeligt, hvis man har fulgt med i tidens forkærlighed for sci-fi, hydrofeminisme og klimakunst eksemplificeret i bløde havdyr.

Med udgangspunkt i kuratorens tre ikke-udgivne sci-fi-romaner, der kan læses som resumeer i kataloget, har man indkaldt til et såkaldt «selektivt» open call, hvor en række kunstnere er blevet inviteret til at komme med værkforslag. Herefter er ni af dem blevet udvalgt til at realisere deres ideer i den endelige udstilling, der fremstår som en slags klagesang over jordens og menneskehedens tilstand – derfor undertitlen *Cry Me a River* – og præsenterer forskellige strategier for en alternativ og mere solidarisk verdensorden.

Flere af udstillingens værker tager udgangspunkt i den alternative verden, der findes under vandet, hvor havdyr lever i harmonisk væskende samhørighed, østers ubesværet skifter køn og søstjerner sanser igennem centralnervesystemet. Det gælder eksempelvis det ret rørende dobbeltværk *Håbets heltinde* og *Grædende skeletter*, der er et samarbejde imellem den norske billedkunstner Marit Benthe Norheim og hendes datter, komponisten Tonje Terese.

Værkerne tager autobiografisk udgangspunkt i Tereses sygdom, der i en periode gjorde det umuligt for hende at komponere og fik hende til at føle sig som den havfrue, der havde solgt sin stemme og blev fordømt til at leve en tavs og afskåret tilværelse under vandet. To betonskulpturer, en havfrue, der flyder på vandet og en grædende kvindefigur på land, kalder igennem et lydværk imod hinanden og fortæller en følelsesladet historie om de tavse stemmer i vores samfund og håbet om en bedre, mere rummelig verden under havoverfladen.

Ceylan Öztrük, *A Trip to Venusmira*, 2019.
Floating Art – Cry Me a River, VejleMuseerne

2019. Foto: David Stjernholm

Også Mia Edelgarts ret iøjnefaldende blå springvand med den finurlige titel *Pattedyr*, dyrker den hydrofeministiske sammenkobling af moderskab og udveksling af kropsvæsker. Pattedyret ligner en slags søuhyre med menneskeansigt og utallige bryster, der sprøjter tynde vandstråler op i luften, før de falder ned og forenes med sit ophav igen i en cyklisk bevægelse. Formen er i følge kataloget inspireret af en mide, der lever omkring og i perfekt harmoni med menneskets brystvorter, og hele værket taler således om amning og ejendomsforhold til de kilder og kroppe, vi udvinder ressourcer fra.

Tyrkiske Ceylan Öztrük har skabt udstillingens overdrevet lækre visuelle udtryk, der kombinerer forskellige Venus-figurer (Botticellis Venus og Venus af Willendorf, fx) med dildoformer og bløde, slimede blækspruttearme. Det er en kæmpe skuffelse, at disse værker kun findes gengivet i kataloget men ikke i selve udstillingen, der ellers ville have nydt godt af lidt afveksling i skala. I udstillingen findes til gengæld Öztrüks andet værk *A trip to Venusmira*, der er en modificeret, meget sci-fi-agtig vandcykel, som de besøgende kan låne til at sejle ud på fjorden i. På den måde forholder også Öztrük sig til udstillingens solidariske moderskabskoncept gennem værker, der på hver sin måde drager omsorg for og giver plads til de resterende værker.

Som det eneste af udstillingens værker tager Frederik Worms *Scapegoat* udgangspunkt i omgivelserne og taler om havnens aggressive arkitektoniske udvikling fra gammeldags lystbådehavn til ultraeksklusivt boligområde. Som en lille flydende havnemodel af materialer fundet i lokalområdet (containere med sprinklervæske og asfalmaling, fiskeskel og en smadret designerskål) mimer den havnens ekspanderende skyline og skaber en fin lille fortælling om havnens udvikling fra kommerciel til kulturel industri.

Worms værk er et tiltrængt afbræk i udstillingens hydrofeministiske grundfortælling, der nok relaterer sig mytologisk til det vand, værkerne flyder på, men som forsømmer at forholde sig til de konkrete omgivelser. I stedet vugger de fleste af værkerne rundt i deres egen lille, afskårede boble, hvor de nok hvisker sagte om alternative, solidariske verdener på havets bund, men kun sjældent kommer op til overfladen.

Frederik Worm, *The Scapegoat*, 2019.
Floating Art – Cry Me a River, VejleMuseerne
 2019. Foto: David Stjernholm

Floating Art 2019 - Cry Me a River

VejleMuseerne, Vejle
23. juni 2019 – 1. september 2019

Anu Ramdas, Beatričė
Mockevičiūtė, Ceylan Öztrük,
Frederik Worm, Lewis Teague
Wright, Liu Shiyuan, Marit Benthe
Norheim & Tonje
Terese/MIRRORship, Mia Edelgart,
Tor Jonsson.
Kurateret af Mette Woller.

Nikolaj Callesen, 26.06.19 kl. 12:37

Hvorfor ikke engang benævner i udstillingens set med mine øjne stærkeste værk, Tor Jonssons “The reincarnation of m/s Marietta”, som udover at være et smukt nærværende værk der inddrager lyd og er en omfattende flydende installation, tillige som I heller ikke får med forholder sig aktivt til Vejle Havns historie, på mange niveauer, det familiære, personlige, autobiografiske og til den ændring og gentrificering området går igennem. En stor fejl, som jeg ser det. Desværre.

Mvh
 Nikolaj

